

Heksje Lilly



Ridder op hol!



Redding in de ruimte

KNISTER

tekeningen: Birgit Rieger

kluitman

Nur 282/W022301

© MMXXIII Nederlandse editie:

Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMIV Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany. arena-verlag.de

Oorspronkelijke titels: *Hexe Lilli und der Ritter auf Zeitreise* & *Hexe Lilli fliegt zum Mond*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Illustraties: Birgit Rieger

Omslagontwerp: Bureau NU, Alkmaar

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.



BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

kluitman.nl

Heksje Lilly

Ridder op hol!







Dit is Lilly, de hoofdpersoon van dit boek. Ze is ongeveer net zo oud als jij en lijkt een heel gewoon kind. En eigenlijk is ze dat ook... maar toch niet helemaal. Lilly heeft namelijk iets heel óngewoons: een toverboek!

Op een morgen vond Lilly het boek naast haar bed. Het was eigenlijk van de verstrooide heks Surulunda Knorx, maar die wilde het (eerst maar eens op proef) aan een jongere heks doorgeven. Lilly had direct in de gaten dat er échte spreuken en geweldige tovertrucs in het boek staan.

Een paar ervan heeft ze al uitgetrueerd.

Maar pas op: probeer Lilly's trucs liever niet na te doen. Want als je één woord fout leest, verandert je haarborstel misschien wel in een heksenbezem. Je meester wordt een boze schurk, en ijs op een stokje een zure augurk.

Lilly is supervoorzichtig met haar toverboek. Niemand heeft ze erover verteld. Ze is een echte geheime heks.



Ook voor haar kleine broertje Leon houdt ze het toverboek geheim. Dat is niet zo makkelijk, want

Leon is verschrikkelijk nieuwsgierig en af en toe kan hij best vervelend zijn. Maar ach, Lilly vindt hem toch ook wel lief.

Mooi... Dan kan het verhaal nu echt beginnen!



Hoofdstuk 1

*waarin een vaas kapot valt, een televisie
net niet ontploft en een politiewagen
bijna tegen een brandweerauto knalt*



Lilly zit op haar kamer en doet wat ze het allerliefste doet: lezen.

Lilly leest bijna alles wat ze te pakken kan krijgen. Eigenlijk maakt het niet uit waar het boek over gaat. Het is maar net waar ze zin in heeft.

Ook de held van het boek waarin Lilly nu bezig is, is gek op lezen. Maar anders dan Lilly houdt hij maar van één soort boeken: ridderboeken. Altijd! Don Quichot – zo heet hij – heeft misschien zelfs iets te véél over ridders gelezen. Zo langzamerhand denkt hij namelijk dat hij zelf ook een ridder is. Terwijl in de tijd waarin hij leeft, ridders helemaal niet meer bestaan. Helemaal gek is hij van het idee een ridder te zijn. En daardoor doet



hij vaak nogal rare dingen. Of misschien kun je beter zeggen: belachelijke dingen...

Leon zegt altijd dat Lilly te veel leest. Maar ja, dat doet hij alleen omdat hij wil dat ze met hem speelt. Echt iets voor Leon...

Hoe dan ook, Lilly weet zeker dat je van veel lezen niet gek wordt. Hoogstens heel slim! Het is juist handig dat ze zo veel boeken leest. Bij een heleboel avonturen heeft het haar supergoed geholpen.





Het boek over Don Quichot leest Lilly al voor de tweede keer. Het is geschreven door een Spaanse schrijver, die Cervantes heette. Het boek had zo veel succes dat al snel de hele wereld de avonturen van de maffe ridder kende. Cervantes werd er heel beroemd door.

In het hoofdstuk dat Lilly nu leest, vecht Don Quichot tegen windmolens. Echt een waanzinnig avontuur.

Maar helaas... Zoals zo vaak wordt Lilly bij het lezen gestoord. Leon stormt haar kamer binnen. Hij ziet er heel zielig uit. De tranen stromen over zijn wangen. Hakkelend vertelt hij wat er is gebeurd. Alleen snift en hikt hij zo dat Lilly het verhaal bijna niet kan volgen...

'... bezemsteel... speer geknutseld... met de kapstok vechten... en opeens, BOEM... zo gemeen! ... waarom net díé vaas... mama...



vreselijk op mijn kop... kost vast wel... zakgeld...'

Gelukkig verstaat Lilly af en toe een paar woorden. Daaruit kan ze ongeveer opmaken wat Leon heeft uitgespookt. Ze geeft hem een knuffel, pakt zijn hand en loopt met hem naar de woonkamer om de schade op te nemen. Daar liggen de scherven van de vaas, keurig netjes opgestapeld tot een torentje.

'Dat ziet er anders best mooi uit zo,' zegt Lilly om haar broertje op te vrolijken.

'Op school bouw ik ook altijd de mooiste torens!' Leons stem klinkt gelukkig al niet meer zo zielig. 'Misschien merkt mama het niet als we de scherven weer aan elkaar plakken? Voordat ze thuiskomt?'

Lilly schudt haar hoofd. 'Die vaas is echt niet meer te redden.'

Opnieuw begint Leon te huilen.





gebeurd. Jij wilt een dweil en emmer uit de keuken halen om het op te dweilen. Maar je glijdt uit over de natte vloer. Dus grijp je je vast aan het tafelkleed. Dat roetsjt van de tafel. En mama's nieuwe laptop schuift mee. Die klettert midden in de natte troep. Je probeert de laptop te redden, maar je glijdt uit. Dus val je naar achteren tegen de tv aan. Die ontploft! Gelukkig gebeurt er met jou niets. Door de knal springen wel de ruiten. Als je de scherven oprapt, snijd je je. Het is zo erg dat je bang bent dat je doodbloedt. Dus zoek je naar mama's mobiel om een ziekenauto te bellen. Dat is alleen niet meer nodig, want die komt er al aan.'



'Hè? Hoe kan dat?' vraagt Leon verbaasd.
'Omdat iemand anders hem al heeft gebeld.'
'Wie dan?'
'Tja, dat is een heel verhaal,' legt Lilly uit. 'Het



'Zo erg is het toch niet?' troost Lilly. Toch is ook zij wel een beetje bang dat hun moeder inderdaad boos zal zijn. 'Heus, het had nog véél erger kunnen zijn,' zegt ze vrolijk.

'Zo erg als die keer dat mama op mijn ridder van lego trapte?'

'Erger!'



'Nog erger?'

'Stel je voor,' begint Lilly, 'dat er water in die vaas zat. Als hij dan was gevallen, stond meteen de kamer blank. Ik zal je vertellen wat er dan was



wordt steeds ingewikkelder! Intussen is er namelijk een politieauto onze straat in gereden. Met blauw zwaailicht. Die is gebeld vanwege de ontploffende tv. De knal was zo hard dat iemand dacht dat er een bom afging... De politie komt keihard de hoek om rijden... en botst tegen de brandweerwagen op. Die is net van de andere kant onze straat in gereden. Taaatuuu, taaatuuu, taaatuuu!

‘Was er dan ook nog brand?’



‘Nee, dat niet. Maar de buurvrouw van beneden had toch de brandweer gebeld. Ze wist namelijk niet wat ze anders moest doen. In haar woonkamer drupte allemaal water van het plafond. Je weet wel, het water uit de vaas!’

Leon denkt dat hij het snapt. ‘En de ziekenauto komt voor het ongeluk van de politie en de brandweer!’ roept hij trots.



‘Nee!’ Lilly schudt haar hoofd.



‘Nee?’

‘Bij de botsing raakte gelukkig niemand gewond. Nee, de ziekenauto moest komen voor de hoofdcommissaris. Die stortte helemaal in toen hij hoorde dat alles alleen maar kwam door een gebroken vaas.’

‘Dus het is allemaal mijn schuld?’ vraagt Leon. Zijn mond valt open.

Hij snapt niet dat Lilly het verhaal alleen maar vertelt om hem op te vrolijken. Soms is hij echt een beetje een sukkel. Altijd trapt hij weer in Lilly’s grappen. Terwijl Lilly hem deze keer niet eens voor de gek wilde houden. Ze wilde alleen duidelijk maken dat er erger dingen zijn dan een kapotte vaas.



Op dat moment horen ze een geluid bij de voordeur. Samen lopen ze naar de gang.



‘Dat is vast mama!’ roept Leon. ‘O jee...’ Snel verstopt hij zich achter zijn grote zus.

Maar Lilly is net lekker op dreef met haar verhaal. Ze verzint vrolijk verder. ‘Nee joh, Leon. Dat zijn natuurlijk de mensen van de tv! Ze zijn gekomen om alles te filmen.’

Nu raakt Leon helemaal in de war. Hij snapt er niets meer van. En wie staat er echt voor de deur? Hun moeder natuurlijk.

Leon is zo opgewonden door Lilly’s verhaal dat hij meteen begint te ratelen: ‘Mama, mama! Je hoeft niet bang te zijn, hoor. De brandweer is er niet, omdat er bij ons brand is!’



‘De brandweer?’



‘Ja, omdat onze televisie is ontploft. Nou ja, bijna dan. En door mij is de agent ingestort. En de buurvrouw belde de ziekenauto, omdat de vaas vol water zat. Dus is het logisch dat de brandweer... Ja, dus die botste tegen de politieauto op, door het bomalarm in ons huis... En daarom komen zo meteen ook mensen van de televisie... Want de computer drupt door het plafond en het water... Maar je nieuwe computer droogt vast wel weer op... Nee, ik bedoel... door het tafelkleed dat ik vastpakte... En nou is de vaas kapot!’

Hun moeder snapt er natuurlijk niets van. Vragend kijkt ze naar Lilly.

Leon voegt er nog snel aan toe: ‘Dus dat is helemaal niet zo erg, toch? Lilly zegt zelf dat het nog veel erger kan!’





‘Wacht even, begin alsjeblieft bij het begin. En langzaam,’ zegt hun moeder. Ze vraagt aan Lilly of ze alles rustig wil uitleggen.

Lilly zegt niets. In plaats daarvan pakt ze haar moeders hand en neemt haar mee naar de plek van het ongeluk. Daar ziet hun moeder de keurig opgestapelde scherventoren. Gelukkig ziet ze ook meteen dat de televisie en de computer gewoon op hun plek staan.

‘Leon en ik waren aan het spelen, en toen viel helaas die mooie vaas kapot,’ legt Lilly uit. Ze geeft Leon een knipoog.



Hun moeder pakt een scherf van het torentje. ‘En nu zijn jullie bang dat ik boos word? Om die stomme vaas?’

‘Ja,’ antwoordt Leon kleintjes. Dankbaar drukt hij zich tegen Lilly aan.

‘Joh, dat is toch helemaal niet erg?’ zegt hun



moeder. ‘Ik zal jullie een geheim verklappen. Die vaas was een cadeau van tante Eliane. Ik heb dat vreselijke ding nooit mooi gevonden. De enige reden dat ik hem heb neergezet, is dat tante Eliane vaak onverwacht op bezoek komt. Soms denk ik wel eens dat ze ons gewoon in de gaten wil houden! In elk geval ben ik blij dat ik eindelijk van dat monsterlijke ding af ben.’

‘En tante Eliane?’

‘Die is vast ook niet boos. Jullie deden het toch niet expres?’

Lilly kijkt naar haar moeder en schudt verbaasd haar hoofd. ‘Dus je vindt die vaas niet mooi, maar toch zet je hem in de kamer? Waarom doen grote mensen altijd zo ingewikkeld?’



Lachend antwoordt haar moeder: ‘Omdat een leugentje om bestwil het leven soms gemakkelijker maakt! Wacht maar tot je zelf groot bent.’

‘Wat is dat, een leugentje om bestwil?’ vraagt Leon met grote ogen. Zo te merken heeft hij er weer niet veel van begrepen.

Hun moeder doet alsof ze Leons vraag niet heeft gehoord. Ze pakt haar telefoon. ‘Als jullie het fijn vinden, bel ik tante Eliane meteen wel even. Dan is dat probleem ook uit de wereld. En daarna moet ik jullie iets heel gek vertellen... Je gelooft niet wat er net in de stad allemaal aan de hand was!’


Lilly neemt Leon mee naar haar kamer. Hun moeder weet voor tante Eliane vast ook een mooi verhaal over de kapotte vaas te verzinnen. En dat leugentje om bestwil kan Leon maar beter niet horen. Daar is hij nog veel te klein voor!



Hoofdstuk 2

*waarin met een lans op glanzende demonen
wordt gejaagd en er een hele berg serviesgoed
aan diggelen gaat*






‘Moeten jullie horen wat er net in de stad aan de hand was,’ zegt Lilly’s moeder. Met een tevreden gezicht loopt ze Lilly’s kamer binnen.


Blijkbaar ging het gesprek met tante Eliane goed, denkt Lilly.

‘Oké. Ik was dus in het grote warenhuis in de binnenstad om een trui te kopen. Daar hebben ze vandaag een speciale dag met een heleboel kortingsacties. Ik liep meteen door naar de eerste verdieping, naar de damesafdeling. Ik vond een mooie trui en wilde hem passen. Toen hoorde ik beneden een paar mensen hard roepen en brullen. Iedereen schreeuwde dwars door elkaar heen. Daardoor was het niet duidelijk wat er aan de hand was. Ik schrok me wild, want ik dacht dat er misschien brand was of zo. Op dat moment hoorde ik mensen enthousiast klappen. Dat stelde me gerust. Zeker



gewoon een of andere reclameactie, dacht ik, en ik richtte mijn aandacht weer op de trui. Maar al snel zwol het lawaai weer aan. Nu kon ik mijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. Vlug liep ik naar de roltrap om naar beneden te kijken.

Jullie geloven vast niet wat ik toen zag...
Beneden reed een man op een echt paard! Hij wrong zich door de smalle gangetjes tussen de rekken. Hij droeg een helm en was verder ook gekleed als ridder. En alsof dat niet al gek genoeg





was, had hij ook nog een lans onder zijn arm geklemd. Blijkbaar dachten de mensen op de begane grond eerst ook dat het een reclame stunt was. Tot die merkwaardige ridder met zijn lans om zich heen begon te zwaaien. Links en rechts viel er van alles uit de rekken.



Pats, alles ging aan scherven! Toen hadden de toeschouwers wel in de gaten dat er iets niet klopte. De ruiter riep iets, maar ik verstond het niet. Ik geloof niet dat hij het op de mensen had voorzien. Toch vluchtten de klanten alle kanten op. Ze riepen luidkeels om hulp.

Ten slotte ging een dappere bewaker van het warenhuis pal voor hem staan. Hij riep:

“Onbeschofte kerel! Stap van dat paard af! Nu meteen!”

Dat leek die rare vent pas echt op te juttten. Hij gaf zijn paard flink de sporen. Hij nam een



aanloopje en probeerde toen met een enorme sprong over een kast vol duur porselein te springen. Helaas was het arme dier niet echt een edel springpaard. Eerder een suffe boerenknol! Dus zijn sprong was ook meer een zielig hupje. Het paard kwam met zijn achterste hoeven op een stapel soepborden terecht, en met de voorste in glazen schaaltes! Wat een gerinkel...

Nog steeds liet die gekke ridder zich niet van de wijs brengen. “Olé! Vooruit!” riep hij. Daar was hij al in het volgende gangetje, bij de lampenafdeling. Nu raakte hij pas echt in topvorm. Hij stak zijn lans hoog in de lucht en maaide alle schitterende lampen neer. “Weg met die glittertroep! Weg met die duivelslampen!” brulde hij. “Don Quichot zal hier een einde aan maken!”



En verder ging het, naar de radio- en tv-afdeling.



O nee, dat werd een chaos! Toch duurde het allemaal niet veel langer dan een paar minuten. Nog voordat de politie er was, draafde die mafketel op zijn paard de straat weer op.

Bij de ingang stond toevallig net een team mensen van de tv. Die waren gekomen vanwege de reclameacties. De tv-mensen werden door de woeste ruiter bijna omver gelopen. Ze sprongen als bange konijntjes alle kanten op. Daarna galoppeerde die mafkees er woest vandoor en

hij verdween in de drukte op straat. Eindelijk kwam de politie. De ruiter was toen al nergens meer te bekennen. Er was alleen nog een radeloze mensenmenigte.

En een scheldende bedrijfsleider, die raasde en tierde als een wilde. “Hou hem tegen! Wie gaat al deze schade betalen?”

De politie wilde eerst niet geloven wat er was gebeurd. De agenten onderzochten alles uitgebreid. Eerst ondervroegen ze de





omstanders die alles hadden gezien. Maar ja, toen was die vreemde ruiter natuurlijk allang verdwenen.

Intussen waren de mensen wat bijgekomen van de schrik. Iedereen was blij dat er niemand gewond was geraakt. En ondanks alle schade was het natuurlijk wel een geweldige voorstelling geweest: die merkwaardige ridder op die oude knol. En zijn overdreven ridderlijke gedoe...

Fantastisch om te zien!



Iemand riep: “Lang leve Don Quichot de la Winkel! Eindelijk gebeurt er iets in onze stad.”

En iemand anders zei: “Die edele ridder strijdt zeker voor lagere prijzen! Dát noem ik pas op koopjesjacht gaan!” En alle mensen lachten.’

Ook Lilly’s moeder heeft blijkbaar van de dwaze ridder genoten, want ze lacht terwijl ze alles vertelt.



Lachen is echter wel het laatste waar Lilly zin in heeft. Ze heeft het koud en warm tegelijk. Terwijl haar moeder het verhaal vertelde, kreeg ze namelijk een angstig vermoeden. Zou Don Quichot soms zijn teruggekomen?



Een tijd geleden heeft Lilly de echte Don Quichot een keer ontmoet. Met behulp van haar geheime toverboek toverde ze de rare ridder toen naar haar kamer. Ze was er zelf verrast over. In het toverboek stond zomaar een spreuk waarmee je figuren uit een boek tot leven kon wekken! Door haar toverkunsten werd het in huis die keer wel een enorme chaos. Lilly wordt niet echt vrolijk als ze daaraan terugdenkt.

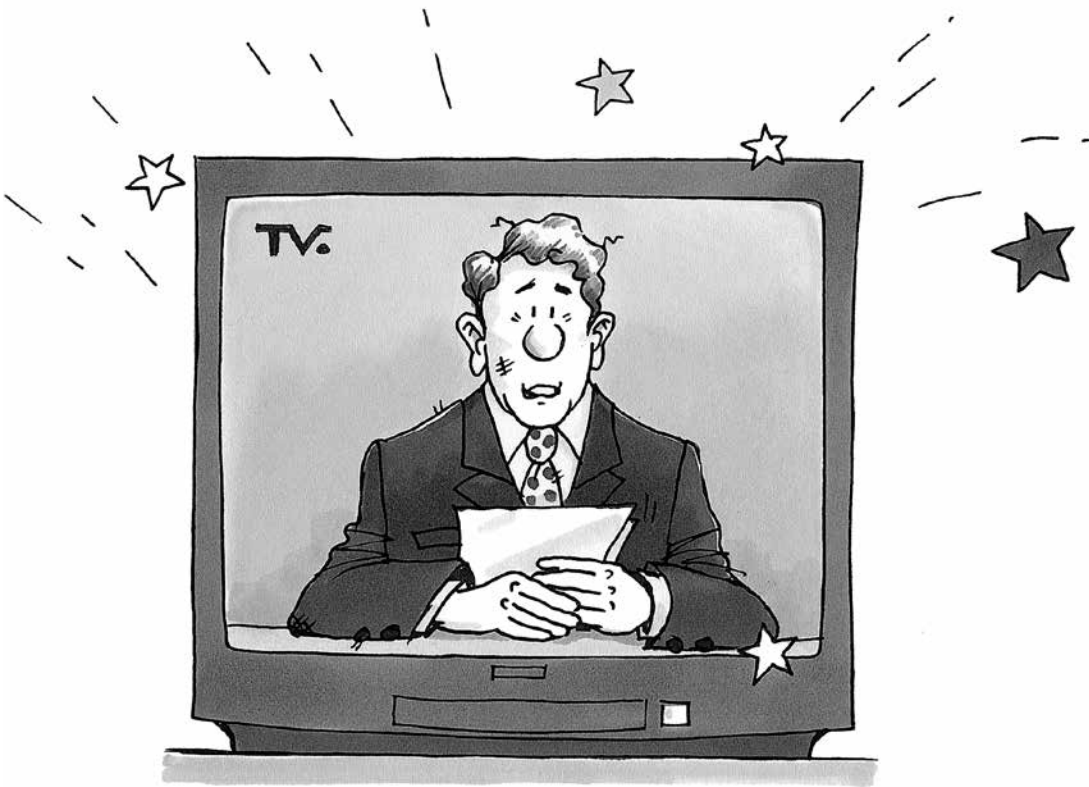
Leon haalt Lilly uit haar gepeins. Hij roept: ‘Misschien is het al op tv!’

Hun moeder knikt. ‘Je kon wel eens gelijk



hebben. Misschien kon het camerateam hem tijdens zijn vlucht nog filmen. Dat melden ze dan vast wel bij het nieuws.'

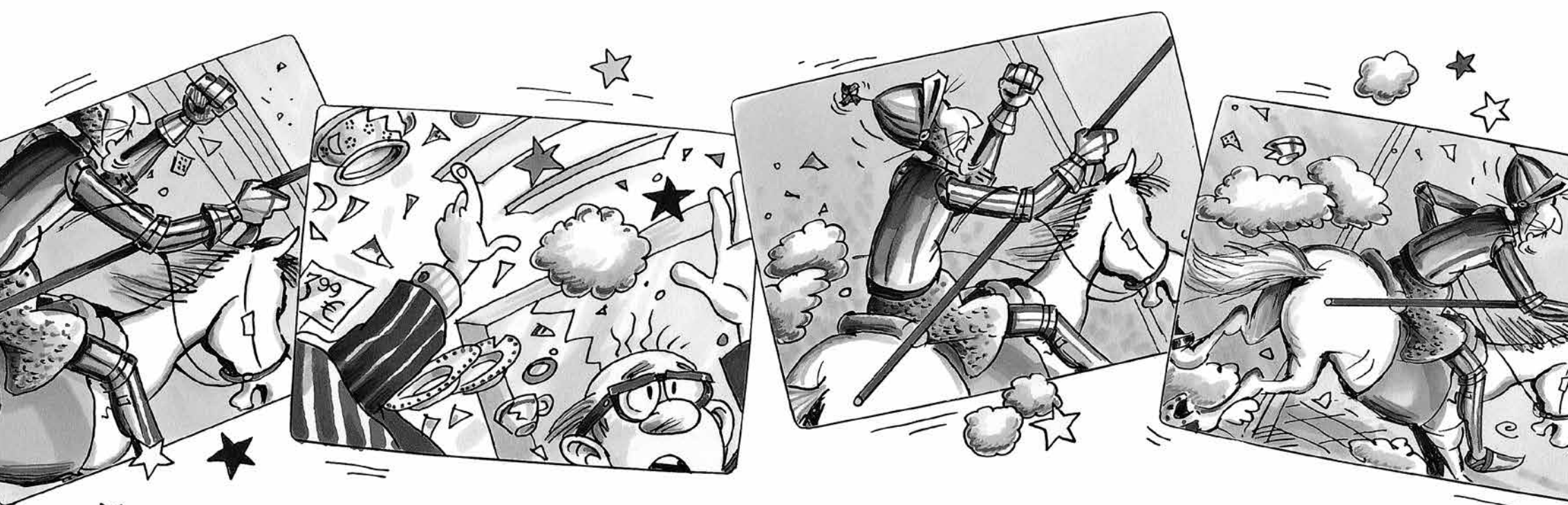
Snel lopen ze naar de woonkamer om de tv aan te zetten.



En ja hoor. De nieuwslezer vertelt net aan de kijkers: 'Een camerateam van onze zender was vandaag toevallig getuige van een ongelooflijk voorval. Een levensechte ridder te paard bestormde het grootste warenhuis in de binnenstad! Hij noemde zich Don Quichot de la Winkel. In het warenhuis richtte hij enorme schade aan. Niet alleen met zijn woeste paard, maar ook met zijn lans. Veel is nog onduidelijk. Wilde hij met zijn actie ergens tegen protesteren? Of was de man misschien gewoon in de war? De politie is nog altijd naar de boosdoener op zoek. Onze camerabeelden laten helaas alleen zijn vlucht na zijn spectaculaire actie zien. Kijkt u zelf maar...'

Op de schokkerige beelden zie je een man te paard in een ridderpak. In volle galop rijdt hij door het warenhuis.





★ 'Ik ken hem! Dat is onze rare ridder,' roept Leon. 'Tegen hem heb ik gevochten! Jammer dat hij toen zijn paard niet bij zich had... Al had ik dan heus ook wel van hem gewonnen!'

'Jij wint toch van iedereen?' zegt zijn moeder. Ze aait over Leons haar.

Lilly merkt er allemaal niets van. Koortsachtig denkt ze na. Hoe kan Don Quichot hier zijn? Hoe

heeft hij zichzelf zonder het toverboek naar het warenhuis getoverd? In gedachten loopt ze na wat er tijdens zijn eerste bezoek precies is gebeurd.

'Yes! Dat moet het zijn!' flapt ze er opeens uit. 'Zo moet hij het hebben gedaan! Hoe kon ik toen zo stom zijn...'

Leon en haar moeder kijken elkaar verbaasd aan.



‘Wie moet wat hebben gedaan?’ vraagt Lilly’s moeder.

‘Eh... ik bedoel...’ Snel probeert Lilly een smoesje te bedenken. ‘Ja, dus, eh... Ja. Zo moet Andreas die som hebben opgelost! Plotseling schoot me te binnen hoe hij de uitkomst heeft gevonden!’ verzint Lilly. ‘Ik kan maar beter gauw naar mijn kamer gaan. Dan reken ik alles nog eens precies na!’

‘Toe maar, wat ben jij opeens ijverig. Dat je zelfs nu nog over je huiswerk nadenkt,’ merkt haar moeder plagerig op. Een beetje ongelovig kijkt ze Lilly na.

Natuurlijk dacht Lilly helemaal niet na over een som. Er schoot haar iets heel anders te binnen!



Die ene keer had Lilly Don Quichot naar haar kamer getoverd. Eerst vocht hij tegen Leon, maar later ook met hun vervelende buurvrouw.



Uiteindelijk kwam zelfs de politie aan de deur. Het was één grote chaos. En Lilly wilde nog maar één ding: de ridder zo snel mogelijk kwijt zien te raken.



Eerlijk gezegd was het niet Lilly die Don Quichot terugtoverde. Dat deed hij uiteindelijk zelf. Al ging dat niet helemaal vrijwillig. Terwijl hij in het trappenhuis met de buurvrouw vocht, pakte Lilly snel haar geheime toverboek. Daarin zocht ze een geschikte spreuk om de woeste ridder mee terug te toveren. Eindelijk vond ze de goede bladzijde. Toen stormde opeens de ridder haar kamer in. Hij zag haar met het boek en rukte het uit haar handen. Lezen was voor hem namelijk het allerbelangrijkste. Behalve ridder zijn dan.

Lilly wilde hem het boek natuurlijk niet zomaar geven! Zo’n machtig en

